

■ Gazdaságunk, hollywoodi nézőpontból

Logikus, hogy sikert érdemelnénk

Az Euromenedzser Rt. legutóbbi tréningjét Erik Vos, a Hollywoodból érkezett nemzetközi tanácsadó tartotta gazdasági vezetőknek. Tapasztalatait, észrevételeit a sajtóval is megosztotta. Jólesett hallani, hogy a siker kulcsával – veleszületett minőség, ragaszkodás a hazához, független és találgony gondolkodás – alapvetően rendelkezik jövünk. Főleg az egyhatod jövedelemért egész intelligenciaszintet és munkaerőkölcset nyújtó fiatal generáció hordozza a felzárkózás ígéretes lehetőségét. A gyakorlat ezzel ellentétes pél-

dáinak elsősorban az angoltudás gyengesége és a vállalkozások túlzott komplikáltsága, anyagi megterhelése okozza.

A résztvevők közül többen kifejtették, hogy az üzletmenet sikerének logikus elemeit meg lehet és meg kell ismerni. Az esetleg ciklussá összeálló tanfolyamsorok a gyakorló gazdasági vezetőknek segít abban, hogy az ösztönös megérzések túlsúlya helyett a döntések zömét tudatos elemzések előzzék meg. Ugyanis a túlélést jelentő, tartós alkalmazkodóképesség alapja maga a rendszerezés.

T. Sz. I.

Sarló és kalapács

A legutóbbi vasutasstrájk idején adtuk hírel, hogy Vásárhelyen, az állomáson olyan szakszervezeti plakátok jelentek meg, amelyek betűi sarlóból és kalapácsból álltak. A jövő héten lesznek az üzemi tanács választások, így aztán akár különös politikai súlyt is kaphat az ügy. A Vasutas Dolgozók Demokratikus Szakszervezete – mely a Ligához és így az egyik kormánypárthoz áll közel – jelezte, nekik semmi közük ezekhez a plakátokhoz. Ugyanis a nyomtatványok a

Vasutas Szakszervezeté, mely a MSZOSZ-hoz, így a másik kormánypárthoz áll közel. A VDDSZ képviselője leszögezte, nekik semmi közük az említett sarló-kalapácsos megoldáshoz, hiszen ezek a plakátok még itt-ott fellelhetők. Igaz, az egyikféléről már levágták a díszítő elemeket.

Mári Gábert, a VSZ szegedi vezetőjét is megszólaltattuk, aki elmondta, hogy kizárólag tipográfiai megoldásról van szó, úgy is lehet mondani, hogy művészi eszközről. Elismerte, az ötlet nem túl szerencsés, azonban visszautasított minden feltételezést és zsemosást a sarlóhoz és a kalapácsokhoz fűződő történelmi emlékekkel.

A. L.

Erőszak a műv' házban

Makó környéki, Marosmenti faluban történt: egy tizenhat éves lányt négyen becsalták a helyi művelődési ház raktárába, s erőszakos „leltározásba” kezdtek. Este tizenegy óra után a kiszolgáltattott lánynak nem sok esélye volt a túlérvel szemben – segítségére nem számíthatott, egymaga pedig nem teremthette a földhöz az erőszakoskodókat... Három

személy (férfit egyértelműen nem írhatunk, ugyanis 14, 17 és 37 éves polgárokról van szó) csak a szemérem elleni erőszak bűnébe esett vele szemben, ugyanis „megelégedtek” a gyengédnek egyáltalán nem nevezhető simogatással; a negyedik, 19 éves fiú viszont megerősöskölte a lányt. Az ügyet a rendőrség vizsgálja.

A zenei aláfestést a bortörvény sem tiltja

■ A Mars téri borfesztivál standjai között megbizonyosodhattam róla, hogy vannak még borszerető magyarok. Ott jártamkor két úr szorgalmasan körözött a pavilonban, s leginkább ott állt meg egy pohárkára, ahol nem kértek pénzért árult jegyet a kóstolásért. Találkoztam Kálmánfi Pállal is, aki pár éve orvosi rendelvényre mélyedt el a vörösborok kultúrájának tanulmányozásában, s az esszenciát velem is megosztotta.

– Igazán jó hordózt nehéz ma találni, palackba töltik inkább. Nekem csak azért nem mindegy, mert nagy a különbség a 70 és a 200 forintos lite-renkénti ár között. Vallom, hogy a bor nem szabad keverni, önmagában jó. Jó, ha tisztába van vele az ember, hogy milyen ételhez és milyen sor-rendben illenek. Nagy különbség ez a kannából kiöntött, nevenincs bort „bedűtők” szokásaihoz képest. Különbözik egy emberélet is kevés a teljes megismeréshez. Hiányolok egy eligazító, összefogott, jó szak-könyvet.

A vásárhelyi, sóshalmi pin-cészet kiállításánál frontot tartó úr váltig mondogatta, ne kérdezzem, mert ő korábban a szövetségben az állatnyész-tésben dolgozott, csak azóta nyergelt át, amióta a takarmánytermelő terület „elpárol-gott” a telep mellől. A látoga-tókkal lefolytatott diskurzus

Nem csak időtöltés. (Fotó: Révész Róbert)

■ Bemutató a kultúrából

Bor jegyre, receptre és csak úgy

„Portós” üdvözlét. (Fotó: Révész Róbert)

Nem szentségtörés, portói

Első pillanatra szentségtörésnek tűnt számomra, amikor a magyar bor ünnepeként jegyzett kiállításon megpillantottam a portugál flakákat. Szerencsére Pálvölgyi Éva, a United Distillers menedzsere eloszlatta kételyeimet.

– Ezek a megállított cukorfokú, brandyvel kezelt likörborok nem a magyar értelemben vett bor kategóriába tartoznak, így nem is tekinthetők konkurenciának, inkább a választék kiegészítésének.

A kulturált fogyasztás „Kevesebbet igyál, de jobbat!” elvének kiteljesítéséhez e márka a palackonkénti 1500-15000 forint közötti árával is hozzájárul. Egyébként Antonio Cunha Das Rosas személyében a kóstolóhoz szakavatott kínáló is társult. Tőle tudom, hogy például a Quinta dos Aciprestes kitűnő kiegészítője a sajtóknak és a hideg libamájnak.

alapján megállapíthattam, ha nem is szakavatott, de a borhoz értő. A pancsolt borról és a hegyközségi törvényről tartott rögtönzése erre vallott.

Miközben az aláfestő, kellemes cigányzene szólt, meghallottam, hogy egy beszédes úr a szaktanácsadás helyéről érdeklődött. Ózozó Ferencsel, a szegedi Kertbarát Kör vezetőjei tagjával ismerkedtünk így össze.

– Újat jöttem, hallani és továbbadni, de az ismeretek egy részének a Traktor utcai kertemben is használni lehettem.

Sétám során egy név nélküli önvallomást is lejegyezhettem:

– Életemben nem ittam még vizet. A bor kellemesebb, inkább ennél maradok. Tudom, ez nem kocsma, nem is úgy gondoltam. A mérték az érték.

Végezetül szólok még arról is, hogy megkönnyebbültem, amikor megláttam: a bejárat előtti sörmárkával díszített sátorban nem csapoltak. Flek- lent, csevapoti és pörköltet sütöttek-főztek és szervíroztak. A sör sem megvetendő, de másutt és máskor.

T. Sz. I.

■ Losonczinak tolmácsolt Etiópiában

Középcsatárból kisteleki sebész

Dr. Ashaber Wanna 1987-es megnyitása óta dolgozik a kisteleki Egyesített Egészségügyi Intézményben, jelenleg osztályvezető sebész főorvosként. Az első afrikaként kezdetben feltűnést keltett a kisvárosban, de beteget hamar megszereték.

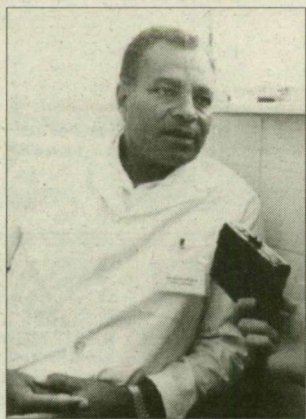
– 1967-ben jöttem Magyarországra. 28 fokok nyári melegből indultunk, amikor kiszálltunk a repülőgépből, mindent hó borított. Nagyon megdöbbentem, hogy milyen furcsa, hideg, idegen világba kerültem. Először a budapesti nemzetközi kollégiumban tanultam egy évig magyarul, utána a Testnevelési Főiskolára jártam. Nem akartam orvos lenni, jobban érdekelt a sport. Az első év után azonban szüleim kívánságára pályát váltottam, a SZOTE-ra kerültem orvostanhallgatónak. Ott szerettem meg az orvosi hivatást. Otthon, Etiópiában egy komoly csapatban fociztam, sokat hallottam Puskásról, Albertéről és a magyar futballról.

● **Csak nem ezért választotta Magyarországot?**

– Ez is közrejátszott, de fontosabbak voltak a Magyarországról kapott kedvező információk. Eredetileg a Szovjetunióba akartak küldeni, de az onnan hazatért honfitársaim nem túl sok biztatást mondtak...

● **Gondolt arra, hogy itt szeretne élni?**

– Eszembe se jutott, hogy majd Magyarországon maradok. Etiópiában akkor császárság volt, Hailé Szelasszié uralkodott. Nem akarok a monarchia védelmére kelni, de őszintén mondom, akkoriban egészen más volt az ország helyzete, mint később, a szocializmus idején. Az etiópiai rendszerváltáskor itt tartózkodtam, sebészettől lettem a szakvizsgát, és annak ellenére, hogy a politikai helyzet számomra nem volt túl kedvező, 1979-ben hazamentem. Öt évig a régi császári kórház sebészeti osztályát vezettem. 1980-ban Losonczy Pál hivatalos látogatáson járt nálunk, nekem kellett közte, és Mengisztu Hailé Mariam között tolmácsolnom. Akkoriban rendkívül kevés sebész volt Etiópiában, az egyhetes látogatás idején végig jelen kellett lennem, a protokollfőnök még a sürgős műtétekhez sem engedett vissza. A katonai diktatúrában semmi sem számított, a vezetők mindenáron végrehajtották akarataikat. A kórházban rendszeresen politikai oktatást tartottak a szocializmusról, amit még akkor sem lehetett félbeszakítani, ha sürgősen el kellett volna látni egy súlyos beteget, ezért én a műtő dolgozóival együtt visszautasít-

Dr. Ashaber Wanna. (Fotó: Somogyi Károlyné)

tottam, hogy az oktatásban részt vegyek. Amikor sikerült Magyarországra visszakerülnöm, elhatároztam, nem megyek vissza.

● **Hogyan került Kistelekre?**

– Először a szegedi II-es kórház urológiai osztályára kerültem, ott két évig dolgoztam, de nem voltam státuszban, ezért új állást kellett keresnem. Régi ismerősök segítségével Hódmezővásárhelyen kaptam munkát. Az ottani kórház nem volt ismeretlen számomra, egyetemistaként ott voltam gyakorlaton, még riportot is készített velem az egyik újság,

mert én voltam ott az első afrikai. Már két éve dolgoztam Hódmezővásárhelyen, amikor egy pályázati felhívásban olvastam, hogy az új kisteleki rendelőintézet sebészt keres. Jelentkeztem. Csonka főorvos Ott József akkori tanácselnök hozzájárulásával – mint később megtudtam – Baradnay és Karácsonyi professzor javaslatára vett fel. Amikor Zombori főorvos lett az új igazgató, támogatta, hogy urológiából is megszerzem a szakvizsgát.

● **Ha jól tudom, felesége is a kisteleki rendelőintézetben dolgozik?**

– Igen, ő fül-orr-gégész. Még orvostanhallgatóként házasodtunk össze. Fiunk most harmadéves a SZOTE-n, nagyobbik lányunk a tanárképző főiskolára jár, a kislányunk – aki Etiópiában született –, még általános iskolás.

● **Mikor járt utoljára Etiópiában?**

– Sajnos a repülőjegy nagyon drága, így nem mehetek minden évben. Három évvel ezelőtt három hetet töltöttem otthon. Tízven vagyunk testvérek, négy lány és hat fiú, szüleim már nagyon idősök. Édesapám iskolaigazgatóként ment nyugdíjba, édesanyám a gyerekeket nevelte. Amikor honvágyam van, este felhívom telefonon a testvéreimet. Magyarországon az emberek – ugyanúgy mint Etiópiában – nagyon vendégszeretőek, nincs bennük idegenyűlölet. Orvosként is csak bizalmat és szeretetet kaptam a betegektől. Ezért érzem itt is otthon magam.

H. Sz.

Ópusztaszer - össznemzeti ügy!

Póda Jenő bírálja Hajdú Jánost

Póda szerint két dolograól kell most elgondolkodni: miért fordulhatott elő ez a helyzet és mit lehet most tenni? Az elsősorban kapcsolatban az a véleménye, hogy Hajdú János képviselőtársa leszerepelt. Az ő felelőssége az, hogy e fontos program megvalósítását nem gondozta megfelelően, s ezt támasztja alá az is, hogy kormányparti képviselőként a döntés után nyilatkozik és mondja el aggályait, nem pedig előtte... Neki kellett volna fellépnie, mint térségi képviselőnek, a szakbizottságban és akkor a Parlament elé más formában kerülhetett volna. Nem lehet az sem magyarázat, hogy formai okok miatt dobták vissza a kérelmet. Póda képviselő szerint Hajdú segélykiáltása, tekintettel korábbi frón munkájára, nem hangzik valami hitelesen. Politikai felelőtlenségnek és hibának minősítette Hajdú János által elkövetett mulasztást.

A Mit lehet itt tenni? kérdésre, a képviselő kifejtette, hogy túl rövid az idő, nem lehet sokat tenni. Mivel ez össznemzeti ügy, a lakosság támogatását ugyan lehet kérni, de most arra lenne szükség elsősorban, hogy a kormány gyors-

Sajtótájékoztatóra invitálta tegnap az újságírókat Póda Jenő (MDF) országgyűlési képviselő. Mondandója azzal függött össze, hogy a Parlament nem biztosította az Ópusztaszeri Emlékpark további fejlesztéséhez és befejezéséhez szükséges pénzt, valamint az egy nappal korábban, Hajdú János országgyűlési képviselő által tartott sajtótájékoztatót elhangzottakkal is.

san korrigálja a hibáját és a kormányzati tartalék terhére folyósítson pénzt Ópusztaszernek.

Lapunk munkatársának kérdésére, hogy miként kommentálja azt a feltételezést, miszerint az Emlékbizottság Kuratóriumának előke – Szűrös Mátyás – az utóbbi időben nem nevezhető Horn Gyula „kegyeltjének”, s ezért nem szavazták meg a támogatást, Póda Jenő kijelentette, ha ez valóban így van, akkor ez több, mint cinizmus!

K. F.